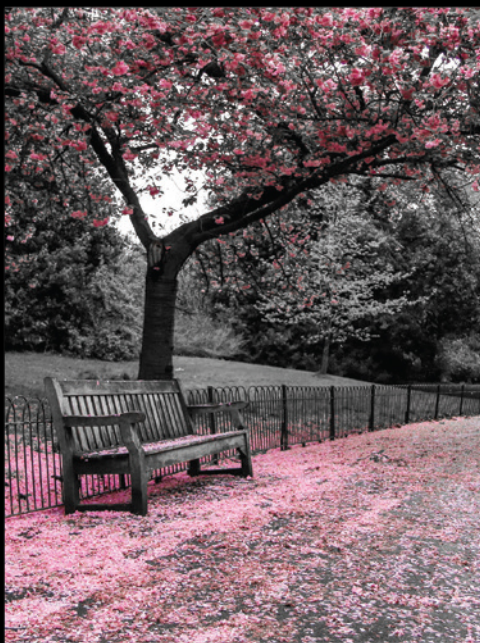


# BŮH JE MŮJ ŽIVOTNÍ PROGRAM

Jana Sieberová



TRITON



TRITON  
Praha / Kroměříž



*Jana Sieberová*

BŮH JE MŮJ ŽIVOTNÍ PROGRAM

## KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Sieberová, Jana, 1965-

Bůh je můj životní program / Jana Sieberová. -- Vydání první. -- Praha : Stanislav Juhaňák - Triton, 2021. -- 126 stran

ISBN 978-80-7553-004-2 (brožováno)

\* 614.253.5 \* 364-58 \* 649 \* 616-093.75 \* 616-036.88-05 \*  
616-036.887 \* 159.942.4/.5:364.642.8 \* 364-787 \* 27-58-472  
\* 929 \* (437.313) \* (093.3) \* (0:82-4) \* (0:82-94)

– Sieberová, Jana, 1965-

– Domáci hospic Duha (Hořice, Jičín, Česko)

– 2019-2020

– zdravotní sestry -- Česko -- 20.-21. století

– hospice -- Česko

– hospicová péče -- Česko

– domácí péče -- Česko

– paliativní péče -- Česko

– umírající

– umírání

– truchlení

– pomáhající chování

– duchovní vedení

– Hořice (Jičín, Česko)

– deníky

– úvahy

– autobiografické vzpomínky

364-1/-7 - Druhy sociální pomoci a služeb [18]

929 - Biografie [8]

# **BŮH JE MŮJ ŽIVOTNÍ PROGRAM**

Jana Sieberová

*Jana Sieberová*

BŮH JE MŮJ ŽIVOTNÍ PROGRAM

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,  
rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného sou-  
hlasu vydavatele.*

Text © Jana Sieberová, 2021

Prologue © Jan Baxant, 2021

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2021

Cover © Renata Brtnická, 2021

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

[www.tridistri.cz](http://www.tridistri.cz)

ISBN 978-80-7553-004-2

*„Vše má určenou svou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat. Je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat. Je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat. Je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat. Je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat. Je čas roztrhávat i čas sešívat, čas mlčet i čas mluvit. Je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.“*

(Kazatel 3, 1–8)





## PŘEDMLUVA

Jsme zvyklí na poněkud jiná vyjádření věřících lidí o Bohu, konečně i my sami nazýváme Boha např. svým pevným přístavem, svou záštitou, nerozborným hradem, útočištěm a spásou. Tvrzení „Bůh je můj životní program“ je krásné, ale dosti odvážné a rozhodně neobvyklé. Neúnavná budovatelka a podporovatelka institutu domácího hospice Jana Sieberová však toto musela vyslovit. Pronikneme-li totiž do jednotlivých kapitol této její nové knížky, pak díky jednotlivým příběhům, lidským setkáním a právě v nich patrným životním etapám, navazujícím jedna na druhou, neubráníme se dojmu, že si svůj život neprogramuje ona sama, ale Ten, ve kterého uvěřila natolik, že se pro ni jen On životním programem stal.

Je zajímavé, že žádný člověk milující své blízké (znáte někoho, kdo by své blízké neměl rád?)

nemůže sám sebe, své vztahy k druhým lidem izolovat od Boha, jenž je původcem onoho nejušlechtlejšího meziosobního vztahu: lásky. Jana Sieberová se sžívá s Božím programem prakticky stále, denně. Je jí třeba zkušenosti při setkání s malou pacientkou, stejně tak i s mlčenlivými bosými karmelitkami. Vážným bodem Božího programu je bolestivý vánoční příběh, podobně i úmrtí maminky, bytosti pro každého z nás nejdražší, která si tolik přála, aby v okamžiku jejího přechodu do říše zemřelých byla s ní. Nebyla, nemohla být. S mnohými jinými byla.

Souznění ve službě se svými spolupracovníky, ale i se svými rodinnými příbuznými, svorně a společně dorůstajícími pro službu těm, kteří se sice blíží smrti a loučí se s námi, ale neztrácejí se nám, toto souznění není dosažitelné, leč modlitbou a vědomím, že jeden je pro druhého darem, nikoliv břemenem, a už vůbec ne konkurentem. Kristus Janě Sieberové nezatajuje sdělení o náročnosti životního jha a břemene spjatého s následováním, avšak nezamlčuje ani zmínku o tom,

že takové jho může být i sladké a lehké. Protože je Bůh jejím životním programem, své životní štěstí vidí v tom, že všichni ti, které se svými přáteli provází až před Jeho bránu, budou přijati a věčnou radost naleznou. Bůh je nekonečně milosrdný! Jsem si jist, že naše autorka Jana mně potvrdí oprávněnost milé poznámky, kterou mi kdosi před nedávnem sdělil: „Není známo, že by se někdo ze zemřelých vrátil zpět na zem, údajně do lepšího...“

*Mons. Jan Baxant  
biskup litoměřický*

## ÚVOD

Čtenáři mých předchozích knížek mi někdy píší či telefonují. Jeden takový telefonát se mi vryl do paměti: „Dobrý den, tak už píšete svou další knížku? Já jsem ty předchozí věnoval jako dárek svým přátelům. A už napjatě čekám na pokračování. A bude zase o smrti?“ V duchu jsem se usmála a odpověděla: „Chtěla bych zachytit příběh života jedné malé holčičky a dát nahlédnout do ticha a samoty poutních domů, kam celé dlouhé roky jezdím.“ „Mohl bych do těchto domů i já?“ vyzvídal dotyčný pán. „Jistě, tato místa jsou pro každého člověka, který se touží sejít s Bohem.“ „A bude tam také něco o domácím hospici?“ „Ano, bude: o charakteru naší služby a o hospicovém týmu.“ „Tak se budu těšit a dejte mi vědět, až knížka vyjde.“

Mám ráda les, který mám kousek od domu a kam chodím na delší procházky. Miluji jeho

vůni, ticho a mír. Nacházím v něm odpočinek a uvolnění od všech situací, které prožívám. Zním téměř všechny jeho cesty a cestičky. Mám za sebou další perný rok. Účastnila jsem se mnoha konferencí, seminářů, přednášek a besed, které se týkaly domácí hospicové péče. Diskutovala jsem se studenty na středních a vysokých školách i s lidmi v Senátu a v Poslanecké sněmovně. Najezdila jsem stovky kilometrů po celé naší vlasti.

Dotýkala jsem se bolestí našich pacientů, pomáhala nést smutek a zoufalství jejich rodin. Hluboce mne dojímají lidé, kteří hledají pomoc v době umírání a v důvěře se na mne obracejí. Slyším jejich pláč a vnímám jejich bolest. Snažím se těmito lidem pomoci zajistit profesionální péči a zároveň naslouchám všem okolnostem, které toto období provázejí. Tímto jsem zvána do stále nových vztahů a vpuštěna do životních příběhů mnoha lidí. Děkuji jim za důvěru, přátelství a lásku, kterou mi projevovali všemi možnými způsoby.

Raduji se z dalších bratrů a sester, kteří s odvahou zakládají službu domácích hospiců. I s nimi stojím na jejich startovací dráze. Stejně jako je tomu v životě, i domácí hospic musí projít všemi etapami, než začne poskytovat vlastní péči umírajícím lidem. Vím, že lidé potřebují podporu v době, kdy rozlišují toto povolání, dále při založení organizace, ve tvorbě pracovního týmu a při prvních doprovázeních. Každé období, které se mi podaří se zdravými i nemocnými lidmi zdotat, s sebou přináší velký vděk.

Ve všech těchto záležitostech mě hluboce zasáhla smrt mé maminky. Netušila jsem, že knížka bude i o ní a o společném prožívání posledních let jejího života. Nemám již žádného z rodičů a je to pro mne zcela nová realita. Přesto, že mám zkušenost s umíráním velkého množství lidí, nejsem odborníkem na smrt, ačkoliv si to mnozí myslí. Ze smrti mám velký respekt a vždy, když se s ní znovu setkám, mne zasáhne svou mocnou silou. Nikdo z nás dopředu neví, jak se bude chovat tváří v tvář smrti svých blíz-